

รักคือหัวใจรัก

ลพอัย

ฟ้าสว่าง

ตัวอย่าง

ความสุบเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ใจของคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สะตูดใจองเอยรัก

ฟ้าสว่าง

"ฉันไม่รู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่หรือกนะเปิด แต่เธอเลิกตั้งกำแพงกันความรู้สึกกับฉันได้แล้ว ลองพยายามเปิดใจให้ฉันดูแล้วเธอกับลูกของเราหน่อยได้ไหม"

"นายทำไม่ได้หรอกแทนคุณ นายไม่มีทางหยุดอยู่ที่ฉันกับลูกได้หรอก และฉันไม่อยากเห็นแก่ตัว เอาเด็กที่นายไม่ได้ตั้งใจให้เขาเกิดมาด้วยซ้ำไปขัดขวางความสุขของนาย"

คำนำ

หลังจากฝากเรื่องราวความรักของไฮโซหนุ่มน้ำหนักตัวร่วมร้อยโลกับสาวเทรนเนอร์สุดฮอตกันไปแล้วใน 'สะตูดรักร้อยโล' เจ้าของผลงานแนวโรแมนติก-คอมมีดีอย่าง 'ฟ้าสว่าง' ก็กลับมาอีกครั้ง พร้อมพาตัวละครอย่าง 'แทนคุณ' และ 'ชนาพร' คู่กัดที่เจอหน้ากันที่ไรเป็นต้องมึนเรื่องให้ปะทะสีปากกันตลอดในสะตูดรักร้อยโลมาพบกับนักอ่านทุกท่านใน 'สะตูดใจลงเอยรัก' เล่มนี้

ฟ้าสว่างจะพานักอ่านทุกท่านไปพบกับเรื่องราวของคนแอบรักอย่างที่ชนาพรแอบรักแทนคุณมานานถึงสี่ปีโดยที่อีกฝ่ายไม่เคยรู้ตัว และนางเอกของเราก็ไม่เคยคิดว่าจะได้ช่วยเปลี่ยนฐานะเป็นอะไรกับเขาทั้งนั้น แต่ในเมื่อคนสองคนจะได้เป็นคู่กัน ยิ่งยัยยัยงิงพรหมลิขิตก็ทำงานบันดาลให้ได้วนเวียนมาพบกันจนได้ละ แถมไม่ได้แค่ช่วยฐานะเป็นคนรู้ใจ แต่เลื่อนชั้นกลายเป็น 'พ่อของลูก' ในท้องของเธอโดยไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจอีก!

จากคนที่เคยเป็นคู่กัดกันมาตลอดจะเปลี่ยนมาเป็นคู่รักกันได้อย่างไร และเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในคืนนั้นเพียงคืนเดียวจะเปลี่ยนชีวิตของหนุ่มสาวทั้งคู่ไปมากขนาดไหน รับรองว่านิยายรักก็ูกี้ก๊อปนฮาเล่มนี้จะทำให้นักอ่านคลายเครียดและอมยิ้มไปกับเรื่องราวของทั้งคู่ได้แน่นอน ไปร่วมเอาใจช่วยว่าที่คุณพ่อคุณแม่่มือใหม่ด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัติ

นักเขียน

'ฟ้าสว่าง' นามปากกาที่จะปลุกความ Positive Thinking ของทุกคนให้ตื่นตัว ดังคำกล่าวที่ว่า 'ทราบได้ที่พระอาทิตย์ยังขึ้นทุกเช้า ชีวิตคนเราเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ'

สวัสดิ์ทุกคนคะ ผู้เขียนมีชื่อเล่นว่า 'เกศ' เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีจากรั้วจามจุรีได้ไม่ถึงปี ปัจจุบันทำอาชีพอิสระ เป็นคนมีความสุขกับการกิน ชอบเดินทางท่องเที่ยว สนุกกับการเขียน ได้รับโอกาสร่วมงานกับทางสำนักพิมพ์แจ่มใสครั้งแรกในปี 2562 ซึ่งนิยายเรื่อง 'สะดุดใจลงเอยรัก' ที่ผู้อ่านถืออยู่ในมือเป็นผลงานลำดับที่ 2 ของเกศเองค่ะ

ฟ้าสว่างเป็นเพียงนักหัดเขียนตัวน้อยๆ ที่ยังไม่เก่ง แต่จะพยายามพัฒนาและผลิตผลงานออกมาให้ดีที่สุด ขอขอบคุณและยินดีที่ได้รู้จักกันนะคะ

สามารถแวะมาคุย ให้กำลังใจ หรือแนะนำกันได้ที่ Fanpage : ฟ้าสว่าง (<https://www.facebook.com/BrightSkyWriter>)

ฟ้าสว่าง

แนะนำ ตัวละคร

- แทนคุณ (แทน) นักธุรกิจหนุ่มลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศส เป็นเจ้าของ Healthy Real ฟิตเนสแนวหน้าของประเทศไทย ในเมื่อไม่เคยเจอความรักจริงจัง จนหัวใจพัง เขาเลยผันตัวมาเป็นนักล่ายามราตรีที่มีตรรกะว่า เช็กซ์กับความรักไม่ใช่เรื่องเดียวกัน
- ชนาพร (เบ็ด) หุ่นส่วนสาวร้าน Hi Healthy ได้ฉายา 'เป็ดโป๊ว' จากแทนคุณ เพราะมีนิสัยไม่ยอมคน เธอเฝ้ารักชายหนุ่มฝ่ายเดียวเป็นเวลาสี่ปีโดยที่เขาไม่เคยรู้ตัว แต่โชคชะตาก็ทำให้คนแอบรักได้แอบแซ่บจนท้องโย้ ทว่าผู้หญิงอย่างเธอไม่มีวันร้องแแรกแหกกระเชอให้ใครต้องมารับผิดชอบลูกในท้องหรอก
- ภาพฟ้า (ฟ้า) เพื่อนรักของชนาพร เป็นหนึ่งในหุ่นส่วนร้าน Hi Healthy และเป็นคนรักเก่าของแทนคุณ ปัจจุบันแต่งงานมีสถานะเป็นนายหญิงแห่งคุณหาสน์ปรกรณ์เกียรติที่พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อมีลูก เธอคือตัวแปรสำคัญที่ทำให้เพื่อนรักกับคนรักเก่าลงเอยกัน
- เรมิตา (ตาด้า) ผู้ก่อตั้งร้าน Hi Healthy เป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของชนาพรกับภาพฟ้า ภาพลักษณ์ภายนอกเป็นผู้หญิงฉลาด สวย รวย เก่ง ครบเครื่อง มีนิสัยรักครอบครัวและความถูกต้อง ส่วนเรื่องหัวใจ หญิงสาวขอปิดประตูใส่กลอนอย่างไม่มีกำหนดเปิด
- เรมิตา (ตาด้า) น้องสาวของเรมิตา เพราะบมในใจตอนเด็กทำให้หญิงสาวไม่คิดจริงจังกับผู้ชายคนไหน จนกระทั่งได้พบกับแทนคุณ คนที่เรมิตาตามหามาทั้งชีวิต แต่เธอดันพลาดเป็นฝ่ายทำเขาหลุดมือไป ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร หญิงสาวจะทวงคืนคนรักกลับมาให้ได้

СДАВАТЬ

บทนำ

Heaven

ชนาพรสวมชุดเดรสสีชาวยาวจรดข้อขา ปลายกระโปรงสะบัดไหวพลิ้ว
ไปมายามหมุนร่างสำรวจหาทิศ ท่ามกลางกลุ่มหมอกควันคลุ้ง สองเท้าเปลือย
ก้าวไปตามเส้นทางขมุกขมัวอันลึกลับ ยิ่งย่างกรายถลาลึกลงไกลจากจุดเริ่มต้น
มากเท่าไร อุณหภูมิรอบกายยิ่งลดต่ำลงจนคนหลงทางรู้สึกหนาวเหน็บ
แขนขาสองข้างยกกอดให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายตัวเอง หันริหันขวางเห็นแต่
ความว่างเปล่าราวกับว่าเธออยู่ ณ ที่นี้เพียงลำพังผู้เดียว

ทว่าชั่วอึดใจวันหน้าตาก็จางลงและเลือนหายไปเป็นที่สุด ปรากฏให้เห็น
ร่างของเด็กเพศชายอายุประมาณห้าขวบเศษ ส่วนสูงราวร้อยแปดเซนติเมตร
หน้าผั่ง มีลูกตาสีครามเป็นประกายสดใส กำลังนั่งไถรถของเล่นในมือไปมา
อย่างสนุกสนาน

เมื่อคนเค็งคว้างได้พบเพื่อนตัวน้อย เธอไม่รีรอ รีบสาวเท้าพุ่งไปทาง
เป้าหมายอย่างมีความหวังแล้วย่อตัวลงนั่งคุกเข่าข้างๆ เด็กชายคนดังกล่าว
"ที่นี่คือที่ไหนหรือจ๊ะ"

คำถามของผู้ใหญ่แปลกหน้าลอยหายไปกับสายลม เด็กน้อยไม่ช้าเล็ง
หางตามองเธอเลยด้วยซ้ำ เอาแต่ก้มหน้า ส่งเสียงปรันๆ และไถรถของเล่นในมือ

เล่นไปเล่นมากกลางอากาศ

คนโดนเด็กเมินขมวดคิ้วยุ่งพลางนับหนึ่งถึงสิบวินาทีในใจแล้วบ่นรอยยิ้มกว้างขวางยิ่งกว่าเดิม เธอเอื้อมมือไปสัมผัสหัวไหล่เล็กนั้นอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวว่าคนตัวจิ๋วจะตกใจกลัว ได้ผล เด็กชายทิ้งของเล่นในมือเขาแล้วหันมองผู้มาใหม่ด้วยสายตาระแวงระคนสงสัย เขาเอียงคอเล็กน้อย คงกำลังคิดว่าเธอเป็นใครอยู่ในใจสินะ

ชนาพรฉีกยิ้มจนตาเป็นสระอู๋ไปให้คนอายุน้อยกว่า เพื่อสื่อว่าเธอมาดี ไม่มีพิษภัย

"สวรรค์อะ" เด็กชายตอบคำถามด้วยน้ำเสียงใสแจ้ว ก่อนจะลุกยืนและจูงมือเธอให้เดินตามหลังเขาไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงหน้าผาสูงชันแห่งหนึ่ง

หญิงสาวหยุดฝีเท้าตามคนตัวเล็กข้างกาย ก็หันหน้าไปเห็นเขายืนยิ้มตาหยีก็ยิ่งงงงัน เด็กชายพาเธอมาทำอะไรที่นี่ พอลองชะเง้อกดูด้านหน้าผาก็เจอเหวลึก ทำเอาเธอใจหวิวว้าสั่นพับๆ มันเป็นสถานที่อันตราย ไม่ปลอดภัยสำหรับเด็กเล็กเลยสักนิด ทว่าเมื่องยหน้ามาเห็นทิวทัศน์ธรรมชาติตระการตาปรากฏอยู่ และสัมผัสได้ถึงกระแสลมเย็นๆ ที่พัดโถมมา เธอก็ลืมนึกถึงอันตรายของมันไปเสียสนิทใจ

และในระหว่างที่หญิงสาวกำลังตีמד้ากับภูเขาลูกมเหสีมา ก็อนเมฆบนเวหาสีทองระยับ ดวงอาทิตย์สุกสกาวกำลังลาลับขอบฟ้า และฝนป่าอุดมสมบูรณ์อย่างเพลินตาเพลินใจ ลู่ๆ เด็กชายก็ปล่อยมือที่จับกันไว้ ออก แต่ยั้งดีที่เธอคว้ามือน้อยนั้นกลับมาได้ทันการณั้

"อ้าว จะไปไหนล่ะ"

"ผมจะไปเกิดแล้วอะ"

"เดี๋ยวก่อนสิ อยู่กับฉันก่อน" ชนาพรส่งประกายตาวุ้งๆ หาเพื่อนตัวจิ๋ว เพราะยังซึมซับบรรยากาศไม่หนาใจ เธอยอมรับเลยว่ากลัว ถึงที่นี่จะสวยงามแต่วังเวงพิลึก หันมองทางซ้ายและขวามือแต่หมอกขาวเต็มไปหมด ใครจะกล้าอยู่

แบบหัวเตี้ยกระเทียมสลิบกัณหละ ฉะนั้นการมีเพื่อนสักคนอยู่ด้วยก็น้อยม่อ่นใจมากกว่า หญิงสาวเลยต้องงัดลูกอ้อนอกมารั้งเด็กห้าขวบที่เปรียบเหมือนเพื่อนคนแรกและคนเดียวของที่นี่ไว้

"ไม่เอา ผมอยากไปเกิดแล้ว"

คำตอบขัดใจส่งผลให้คนร้องขอหน้ามูย พยายามคิดวิธีต่อรองกับเทวดาตัวน้อย

เวรกรรม! ตอนยังมีชีวิตอยู่เธอไม่ค่อยสูงส่งกับเด็กเล็กเสียด้วยสิ

ทว่าใช้สมองไม่นานคนหัวตันก็คิดออกจนได้ *หิ เด็กเล็กส่วนใหญ่มักแพ้ทางขนมหวาน ไม่ก็ของเล่น ว่าแต่จะไปหาสิ่งหลอกล่อเหล่านั้นมาจากที่ไหนได้* คนมีแผนการมองสำรวจโดยรอบจนเจอกับต้นไม้ประกายวิ้งสีทองที่ปลุกอยู่ด้านหลัง มือบางจึงลูงมือน้อยเดินเข้าไปดูมันใกล้ๆ

คุณพระช่วย! มีจริงหรือนี่... ต้นไม้สารพัดนึก คนเคยอ่านเจอในวรรณกรรมไตรภูมิพระร่วงแล้วจำลักษณะได้ตาลูกวาว ดอกสีชมพูอ่อนเป็นช่อใหญ่แซมตามกิ่งละม้ายดอกซากุระเต็มต้น แต่นอกจากความสวยงามตายามพบเห็นแล้ว มันยังมีคุณสมบัติพิเศษที่ว่าหากเหล่าเทวดาหรือนางฟ้าบนสวรรค์ปรารถนาสิ่งใด เพียงแค่อธิษฐานจิตใต้ต้นไม้ก็จะได้รับสิ่งที่ต้องการทันที พอประมวผลได้ดังนั้น ชนาพรจึงยิ้มพราย

"รอแป๊บหนึ่งนะ"

คนมีแผนการปล่อยมือน้อยให้เป็นอิสระแล้วเขยิบกายเข้าไปยืนใต้ต้นไม้สารพัดนึก ก่อนจะหลับตาลง กุมมือตัวเองไว้กลางอกแล้วตั้งจิตอธิษฐาน

"คุณคิดจะทำอะไรเธอครับ"

ฟูบ!

ยังไม่ทันได้อ้าปากตอบ ลูกอมคาราเมลเม็ดโตก็ร่วงลงมาจากท้องฟ้าใส่ฟุ่มหญ้าไม้กวาดโคเชียเบิร์นหนึ่งบุชใต้ต้นไม้สารพัดนึก ไซ้แล้ว นางฟ้าองค์ใหม่อธิษฐานขอลูกอมรสโปรดอย่างคาราเมลมาให้เทวดาเด็ก เพราะตอนยังมีชีวิตอยู่

เธอชอบพกติดตัวเอาไว้ประจำเวลาคิดงานไม่ออก ด้วยกลิ่นที่หอม รสชาติหวาน และมีความเหนียวหนึบ ช่วยกระตุ้นการหลั่งสารเคมีในสมอง ทำให้คนอมรู้สึกสดชื่น ไอเดียเจ๋งๆ จึงพุ่งพรูออกมาราวกับก้อนน้ำแตก

"อ้อ...อยู่ในไหนนะ"

มือบางพยายามควานหาลูกอมไปทุกซอกมุมของฟุ่มหล้าไม้กวาด โคเชียเบรินหนึ่งบุชด้วยประกายตามุ้งมัน พลังคิดในหัวว่าถ้าใช้ลูกอมคาราเมลล่อ เจ้าตัวเล็กจะต้องยอมอยู่เป็นเพื่อนกันแน่ๆ

"หาอะไรหรืออะ"

"อ๊ะ ฉันทนเจอแล้ว"

ความพยายามของชนาพรสิ้นสุดลง เธอยิ้มแค้นปริเมื่อควานหาจนเจอ ลูกอมรสคาราเมลเม็ดเป้งในฟุ่มหล้าจนได้ หมายใจจะหยิบมาให้เด็กชายแกะอมไปพลงๆ เพื่อถ่วงเวลา ทว่าใช้แรงเท่าไรก็กลับดึงไม่ขึ้นเสียที่

ติดอะไรนะ

หญิงสาวรวบรวมเรี่ยวแรงที่มีทั้งหมดดึงลูกอมคาราเมลเม็ดนั้นขึ้นมาจนหลังแอ่น ทว่านางฟ้าองค์ใหม่มีวแต่หมกมุ่นอยู่กับลูกอมรสหวาน จนไม่ทันสังเกตเห็นขอบตาของคนตัวเล็กกว่าวามันเริ่มแดงขึ้นเรื่อยๆ คล้ายกับเทวดาเด็กจะร้องไห้ออกมาอยู่รอมร่อ

"ผมไม่รอแล้ว"

เด็กชายยืนโวยวายและปล่อยโฮออกมาในที่สุด ส่งผลให้นางฟ้าชนาพรหยุดมือจากลูกอมมารั้งแขนจับไว้ แต่เพราะไม่เคยผ่านการมีลูกมาก่อน ข้ายังไม่ค่อยสูงสิงกับเด็ก เธอเลยนึกวิธีควบคุมพฤติกรรมของเทวดาตัวน้อยไม่ออก เอายังไงดี เธอจะต้องทำยังไงให้เทวดาเด็กองค์นี้หยุดจองเง

ให้ตายเถอะนะ ตอนยังมีชีวิตอยู่ใครๆ ก็รู้ว่าเธอเกลียดเสียงลูกเด็กเล็กแดงร้องไห้มากขนาดไหน เรียกว่าได้ยินทีไรปวดไมเกรนตุบๆ ทุกที แต่คงเพราะเธอซี้แห้งแก่แล้ว เสียงเด็กแหกปากอือๆ เลยไม่สามารถกระตุ้น

ระบบประสาทของเธอได้อีกต่อไป

“ผู้เข่าเบ็ด เธอต้องทำให้เด็กนี้หยุดร้องให้ได้”

ในที่สุดชนาพรก็ตัดสินใจโน้มตัวลงไปกอดร่างน้อยนั้นเอาไว้อย่างใจเย็น และภavanaในจิตให้เขาสงบลง ได้ผล เด็กชายหยุดร้องให้ฉับพลัน ทว่าพริบตาเดียวร่างจิ๋วก็ดิ้นซุกซลักพยายามสะบัดตัวหนีจากอ้อมแขนเธอเสียให้ได้

“อย่าดิ้น เป็นเด็กดีนะ”

เทวดาเด็กขอมหยุดยั้งหนึ่งๆ ตามคำพูดของชนาพร แต่นัยน์ตาตั้งคำถามแสดงความสงสัยในตัวเธอมากมาย

“คุณเป็นคนสติไม่ดีหรือเปล่า”

ชนาพรรีบส่ายหน้าพึมพำพร้อมตอบกลับด้วยน้ำเสียงซัดถ้อยซัดคำ “นั่น-สติ-ดี-ร้อย-เปอร์-เซ็นต์”

เด็กชายมองหน้าเธออย่างพิจารณา คนโดนกล่าวหาว่าสติไม่ดีฉีกยิ้มกว้างสู้อยู่ไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายจะหาว่าชนาพรบ้าหนักกว่าเดิมหรือเปล่า

“คุณสติดีจริงๆ ใช่ไหม”

“ดีแน่นอนนะ” หญิงสาวฉีกยิ้มกว้างขวางกว่าเดิมจนตาเป็นสระอูให้คนตัวเล็กกว่า นิ้วเรียวยาวอีกแถมซาลาเปาสองข้างเบาๆ ด้วยความมั่นใจชั่วขณะนั้นดู

“คุณไม่ได้โกหกผมแน่ะ”

“ไม่แน่นอน”

วันอาทิตย์ เวลา 13:13 น.

เปลือกตาคู่บางขยับขยุกขยิกก่อนจะค่อยๆ เปิดออก คนหลับใหลมาอย่างยาวนานร่วมสิบชั่วโมงมีอาการปวดหัวตุบๆ สาเหตุเกิดจากพิษแอลกอฮอล์ยังคงตกค้างในร่างกาย หลังจากที่เมื่อคืนหญิงสาวสวมวิญญาณเจ้าแม่ปาร์ตี้

กระดกขวดกำประจุกมันคือน้ำแร่เพื่อสุขภาพคงจะไม่ยั้ง

หัวจะระเบิด

ว่าแต่ฝันประหลาดซะมิด เธอฝันเป็นตุเป็นตะว่าตัวเองตายแล้วไปเกิดเป็นนางฟ้าอยู่บนสวรรค์ บังเอิญได้เจอกับเทวดาเด็ก ความพีคคือพอเห็นเทวดาองค์นั้นอแงเริ่มแหกปากร้องไห้ คนอย่างชนาพร จรัสกุล ที่ปกติต้องปวดไมเกรนจี๊ด หลับตาใช้นิ้วขีดหูสองข้าง กลับเกิดอารมณ์มนุษย์แม่ ฟุ้งเข้าไปสวมกอดร่างน้อยไว้ด้วยความใจเย็นประจุกธารน้ำไหล

ภาพความทรงจำในงานอาชีพเตอร์ปาร์ตี้อย้อนกลับเข้ามาในสมองทีละฉาก หญิงสาวจำได้ว่าตัวเองแค่อีวีสตีปแดนซ์เบาๆ พอให้ไม่เสียชื่อหัวหน้ากองสันตนาการเก่าแห่งคณะนิเทศศาสตร์ ส่วนใหญ่จะเน้นนั่งเฝ้าทิมมอยและตีหมักกับกลุ่มเพื่อนสมัยเรียนมากกว่า ทว่าทำไมพอเข้ามาร่างกายของเธอมันถึงรู้สึกระบม เมื่อขี้ล่า และรวดร้าราวกับผ่านร้อยสมรภูมิรบมาอย่างโรยาร่างนั้น และทันทีที่ขยับเขยื้อนร่าง คนมีอาการแสบก้ถึงกับต้องร้องลั่น

"โ้ย้ย! ปวดจัง"

ชนาพรหน้าบิดเบ้ เอื้อมมือไปนวดคลึงบริเวณบั้นเอวของตัวเองเบาๆ พลังนึกในใจอย่างสงสัย เธอจำได้ว่าเมื่อคืนนอนไม่ได้ตื่นเลื้อยเป็นงูเหมือนเพื่อนสาวคนอื่นๆ เสียหน่อย ไหง่เอวถึงปวดเมื่อยกว่าจุดอื่นขนาดนี้ มือบางเท้ากับเบาะเตียงนอนพลงดันตัวเองพ้นจากใต้ผ้าวม ทว่าในจังหวะที่แผ่นหลังพังกกับหัวเตียง สัมผัสที่เย็นเยียบทำให้รู้สึกขมวดเข้าซนกันทันที ความรู้สึกวาบหวิวแปลกๆ ที่ผิวกายส่งผลให้เจ้าของเรือนร่างก้มลงสำรวจความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับตนอย่างรวดเร็ว ลูกตาดำเลื่อนต่ำลงจนเห็นอวัยวะครึ่งก่อนบนของมนุษย์เพศหญิงในสภาพเปลือยเปล่าไร้อาภรณ์ครบถ้วนทุกสัดส่วน ชัดแจ้วเต็มสองลูกตา

อึ้ย! เสื้อผ้าหายไปในไหนหมด

หัวใจของชนาพรกระตุกสูบ พลันเต้นรัวแรงแทบทะลุอกมานอกอก

มือขาวิบริบคว่ำผ่านววมขึ้นมาคลุมปิดความโป้เปลือยของตัวเองเอาไว้ พลางใช้สมองประมวลอย่างหนักหน่วงถึงต้นสายปลายเหตุที่ทำให้เธอต้องตกอยู่ในสภาพเปลือยกายล่อนล้อนอยู่บนเตียงกว้างแบบนี้ แต่เอ๊ะ... *เดี๋ยวก่อนนะ...*

นี่มันไม่ใช่ห้องของฉัน?

ชนาพรไล่สายตาสำรวจทุกสารทิศ เห็นได้ชัดเลยว่าขนาดและสไตล์การตกแต่งห้องแตกต่างกันไปจากห้องที่เธอเข้าพัก แล้วไหนจะกระเป๋าดูหนังแบบถือสีดำที่วางอยู่แถวหัวเตียงของเธอนั่นอีก มันใจเต็มร้อยเลยว่าจะไม่ใช่ของเธอแน่นอน เพราะกระเป๋าคือเธอเป็นล้อลากสีชมพูโรสโกลด์

...แล้วมันเป็นกระเป๋าของใคร

การขยับตัวของสิ่งมีชีวิตใต้ผ้าห่มอีกฝั่งทำให้ชนาพรหันขวับไปมองทันที หัวใจของหญิงสาวกระเพื่อมไหวคังตึกๆ ลึนระทึกไม่ต่างจากตอนถูกเพื่อนบังคับให้ดูหนังผี จำได้ดีว่าจิงหระแฮ! เธอตกใจจนสลบคาโซฟาไปเลย เตือดร้อนคนแก๊งต้องวิ่งหายาดมยาหอมกันจ้าละหวั่น ซึ่งอาการกริ่งเกรงมันไม่ต่างไปจากตอนนี้เลยสักนิด

ถ้าสมมติเปิดผ้าห่มมาเจอคน เธออาจจะเป็นลมไปเลยก็ได้

จุมุกรันบังคับลมหายใจเข้าและออกซ้ำๆ พยายามไม่ตีตนไปก่อนไข้บ้างที่เธออาจแค่เมาแอ้จนเดินหลงเข้าห้องพักผิด แล้วรู้สึกว่อกวาคาศเมืองไทยมันช่างร้อนตับแตกเสียจริง เลยถอดชุดเดรสกับอันเดอร์แวร์ของตัวเองออกจนหมด ทำยที่สุดความม่งจัดทำให้เธอเปลือยล้นคาเตียงของชาวบ้านไปในที่สุด

ก็แค่นั้นเอง...

แค่นั้น...

...

ฮือ... เสียตัวฟรีตอนอายุยี่สิบหก ไม่ตกลงเลยนะ

"ก็โหมงแล้วเนี่ย"

...!

"ปวดหัวซะมึดยาด"

เสียงนี้มัน...

ชนาพรหันขวับ เบิกตาโตเป็นไข่นกกระจอกเทศยามได้ยินเสียงบุรุษเพศ คนถูกปล้นพรหมจารียื่นมือไปอีกฝั่งของผ้าห่ม หมายถึงจะเปิดดูหน้าตาผู้ชายฉวยโอกาส แต่จำต้องหยุดมือค้างอยู่กลางอากาศเพราะความใจฝ่อ ไม่กล้าพอ ทว่าตรองดูแล้วในเมื่อมันไม่มีอะไรเสียหายมากไปกว่าที่เผชิญอยู่ หญิงสาวจึงตัดสินใจกระซอกผ่านมอออกอย่างรวดเร็ว คอยดูเถิด เธอจะอาละวาดให้ราบ เป็นหน้ากลอง

ผ้าห่มผืนหนาร่นลงเผยให้เห็นโฉมหน้าอันแท้จริงของเจ้าของเสียง ทว่า คำรุกรูสวาทที่เธอตระเตรียมไว้กลับไหลลื่นลงคอที่ขาดน้ำทันที

...

แทนคุณ!

บทที่ 1

เบิ่ง! ยกทีหนึ่งเริ่มได้

ย้อนเวลากลับไปสองสัปดาห์ก่อน

ชนาพร จรัสกุล หรือเบ็ต เป็นหนึ่งในกองบรรณาธิการคอลัมน์รักวัยใส และมีหุ้นส่วนในสำนักพิมพ์นิตยสารขวัญใจวัยทีนชื่อดังของประเทศอย่างไอเลิฟ (I Love) กำลังนั่งหน้าเคีย์ดพลางยกนิ้วโป้งวนขมับสองข้างของตัวเองไปมาในห้องประชุม เหตุเพราะธุรกิจนิตยสารที่เธอกับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยอีกสามคนสู้ปลุกปั้นกำลังเดินทางมาถึงทางตัน โดยผู้ถือหุ้นทั้งหมดได้แก่ ชนาพร เกวลิน เฉอริมา และนัชชาวี เห็นฟ้องตรงกันที่จะประกาศปิดตัวนิตยสารขวัญใจวัยรุ่นสุดฮิตกลางเดือนหน้า

สาววัยยี่สิบหกปีอยู่ในอารมณ์ที่ถอยย เดินโซเซออกมาจากตึกออฟฟิศ ฝ่าเท้าสองข้างที่เจ้าตัวรู้สึกว่าย่างก้าวเดินยิ่งหนักขึ้นเรื่อยๆ หยุดยืนอยู่หน้าประตูทางออกที่เชื่อมกับลานจอดรถ ก่อนจะทอดถอนใจออกมาเสียงดังจนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำชั้นที่ยืนเฝ้าประตูอยู่ไม่ไกลสะดุ้งเฮือกแล้วหันมามอง ทว่าคนกำลังสิ้นหวังไม่คิดจะสนใจสรรพสิ่งรอบตัว หญิงสาวคิดย้อนไปถึงเหตุผลต่างๆ ที่ทำให้นิตยสารอย่างไอเลิฟเดินทางมาถึงจุดวสาน ต้องปิดตัวลงเหลือเพียงตำนาน ก็จริงอยู่ที่ยุคสมัยเปลี่ยนไป พฤติกรรมของผู้บริโภคจึง

เปลี่ยนแปลงตาม แต่ฉันไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้ธุรกิจต้องล้มเลิกหรือ

'ชาวดี ฉันได้ทุนไปเรียนต่อโทที่ลอนดอนแล้วว๊วย' เกวลินกระโดดตัวลอย พลังกรี้ดกร๊าด ก่อนจะยื่นหน้าจอมือถือที่เปิดอีเมลค้างเอาไว้ให้เพื่อนอีกสามคน ดูหลักฐาน

'เราเชตบอกว่าหลังแต่งงานกันแล้ว ฉันจะต้องย้ายตามเขาไปอยู่คูเวต' นัชชาธิสาวไทยผู้โชคดีเพราะถูกมหาเศรษฐีบ่อน้ำมันคุกเข่าขอแต่งงาน เมื่อสามเดือนก่อนบอกเล่าแผนชีวิตคู่ของตัวเองด้วยประกายตาวิบวิบ

'แม่ของฉันเป็นมะเร็ง ฉันต้องกลับไปอยู่เชียงใหม่เพื่อดูแลท่าน ในวาระสุดท้าย' เฉอริมาพูดด้วยหน้าตาเศร้าหมอง ก่อนเชื่อน้ำตาที่เจ้าตัว กลืนเอาไว้ตลอดหลายวันจะพังทลายลงในที่สุด

สีหน้าและน้ำเสียงของเกวลิน นัชชาธิ และเฉอริมายังคงลอยวนเวียน รอบนระบอบสมองของชนาพรเหมือนมีคนคอยกดปุ่มรีเพลย์ซ้ำแล้วซ้ำอีก และด้วยปัญหานานัปการที่รับรู้มาทำให้เธอตัดสินใจอมปิดฉากธุรกิจกับเพื่อนสาว อีกสามคนลงในที่สุด

คนถูกความทุกข์รบกวนจิตใจอดจะถอนหายใจออกมาอีกรอบไม่ได้ ความจริงเธอเองก็คาดหวังกับไอเลิฟไว้มาก อุตส่าห์ลงทุนลงแรงปลุกปั้นจน นิตยสารเป็นที่รู้จัก ไม่คิดว่ามันจะเดินทางมาถึงจุดอวสานรวดเร็วปานนี้ พอ คิดอย่างนั้นชนาพรก็ทำท่าจะถอนหายใจเฮ้อเป็นรอบที่สาม แต่ก็กัดตื้นใจ ผืนสูดออกซิเจนเข้ารูจมูกพืดใหญ่แทน พลันนั้นในสมองก็นึกไปถึงตอนที่มารดา ค่อยันคะยอพาเธอไปดูดวงกับหมอโหราศาสตร์ชื่อดังเมื่อปลายปี ส่วนตัว หญิงสาวไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้เท่าไร แต่ที่ยอมไปเพราะตามใจมารดา จึงฟังบ้างเหม่อบ้าง ได้ยินแว่วๆ ว่าอุปนิสัยพื้นดวงเธอเป็นคนหัวหาญบ้าบิ่น เอาตัวรอดได้ทุกสถานการณ์ ปีนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิต ด้านการงานและความรักแบบไม่คาดฝัน ไม่คิดเลยว่าคำทำนายของหมอคนนั้น จะแม่นยำเพียงนี้ **บัดโอเอ๊ย!** การเปลี่ยนแปลงเรื่องงานครั้งใหญ่ **โอ้เราก็นึกว่า**

จะเจริญก้าวหน้า กลับกลายเป็นถอยหลังเข้าคลองเสียอย่างนั้น รีมฝีปากฉาบสีส้มอิฐบนล่างเม้มเข้าหากัน พานให้คิดว่าขนาดเรื่องงานยังว้ายปวงขนาดนี้ แล้วเรื่องความรักเล่าจะขนาดไหนกัน

ชนาพรยื่นสะบัดหัวไล่ความคิดไร้สาระ เนื่องจากรู้สึกว่าตัวเองกำลังจิตใจอ่อนไหวจนเริ่มมกมายเข้าไปทุกที พอคืนสติ หญิงสาวจึงกวาดสายตาไปทั่วลานจอดรถเพื่อมองหารถฟอร์จูนเนอร์สีบรอนซ์เทาของตน ก่อนจะเห็นมันจอดอยู่ในช่องรอเจ้าของเดินไปหา ไม่ชักช้า เธอก้าวขาฉับๆ ตรงดิ่งไปยังยานพาหนะเป้าหมายทันที โดยลืมนึกถึงความปลอดภัยยามใช้ท้องถนนส่งผลให้เจ้าตัวไม่ทันระวัง ไม่เห็นว่ามีรถคันหนึ่งกำลังขับพุ่งตรงมาทางเธอ

ปึนนน!

"กรี๊ดดด!"

ชนาพรหันไปมองยานพาหนะที่เสมือนมัจจุราชพรากชีวิตพลางกรี๊ดร้องลั่นด้วยความตกใจถึงขีดสุด รีมฝีปากเปิดอ้าหวอ นัยน์ตาที่กำลังสับสนกับปัญหาชีวิตอยู่เบิกโพลง ก่อนจะคุ้มตัวเอง และสติสัมปชัญญะของเธอก็ดับวูบในเสี้ยววินาทีต่อมา

กลิ่นฉุนจากแอมโมเนียไปกระตุ้นอวัยวะในระบบทางเดินหายใจ ปลูกคนหมดสติให้กลับมารู้สึกตัวอีกครั้ง ทว่าความทรงจำของผู้ป่วยยังมีภาพเหตุการณ์ชั่วขณะติดค้างอยู่ ทำให้เจ้าตัวสะดุ้งตื่นคืนสติ ดวงตาสองข้างเบิกโพลง

"คนใช้รู้สึกตัวแล้วค่ะ"

ชนาพรมองนางฟ้าในชุดขาวด้วยสายตามึนงงระคนสงสัยว่าตัวเองวาร์ปมาโรงพยาบาลได้อย่างไร พลันนั่นเองสมองผู้ป่วยได้เกิดอาการที่เรียกว่าแฟลชแบ็ก เห็นภาพรถคันดำยี่ห้ออาวดีที่พุ่งเข้าหาร่างตนแวบเข้ามาในหัว

"คุณพยาบาล ฉันยังไม่ตายใช่ไหมคะ" คนรักตัวกลัวตายถามล่ำลือลักกับบุคลากรทางการแพทย์ที่กำลังจัดเก็บอุปกรณ์ปฐมพยาบาล พลางใช้มือ

หยิกแขนตัวเองอีกข้างจนต้องสูดปากเบาๆ

"ยัง เธอแค่ตกใจจนสลบไป" เสียงเข้มตอบหัวนแต่ตรงประเด็น

เพราะน้ำเสียงที่คุ้นเคยเหลือเกินทำให้ชนาพรหันขวับไปมองหาต้นตอที่ยืนดูอาการเธอมานานแล้วอยู่อีกฝั่งของเตียงคนไข้ ส่งผลให้รูปร่างตาของหญิงสาวถึงกับขยายกว้างแทบทันที เมื่อรับรู้ว่าเป็นเจ้าของเสียงปริศนาผู้นั้นเป็นใคร

"แทนคุณ" ชนาพรขมวดหัวคิ้วเข้าหากันเป็นโขนขนาดใหญ่ กระดกกายเปลี่ยนท่าจากนอนราบเป็นนั่งกึ่งนอน "นายมาทำอะไรที่นี่ เอ๊ะ! หรือว่าเจ้าของรถคันนั้นคือ..."

"อืม"

หญิงสาวจ้องเขม็งมีคนทำผิดที่ยอมรับผิดด้วยคำพูดสุดสิ้นแสนห้วนอย่าง 'อืม' ด้วยความรู้สึกไม่พอใจ ยิ่งเห็นหน้าตาท่าทางเก๋กหล่อของอีกฝ่ายด้วยแล้วยิ่งหงุดหงิดจนพันกรามถึงกับขบกันดังกรอดๆ

หน้อยแน่! ขับรถเกือบสอยเธอไปเผ่าท่านพญายมอยู่แล้ว ไม่คิดจะพูดขอโทษกันสักคำเลยหรืออย่างไร

"นายขับรถประสาอะไร ทำไมไม่ระวังคนเลยอะ!" ชนาพรเปิดศึกกับคนไร้สามัญสำนึกทันที

"คุณพยายาลครับ ผมขอเวลาสักครู่นะคะครับ" แทนคุณไม่ได้ตอบโต้คนเจ็บเดี๋ยวนั้น เขาหันไปพูดกับนางพยาบาลสาวเสียงนุ่ม พอเห็นหล่อนเดินออกไปแล้ว จึงกลายร่างจากเทพบุตรสุดหล่อเป็นปีศาจร้ายใจโหดทันที "ส่วนเธอ หยุดไวววายแล้วฟังฉันให้ดี ฉันขับรถของฉันมาตามปกติ เธอต่างหากที่เป็นฝ่ายเดินใจลอยตัดหน้ารถนั่นเอง ทีหลังจะอะอะอะอะไร ช่วยฉุคคิดสักนิดว่าเรื่องราวจริงๆ มันเป็นอย่างไหนอย่าดีไหมครับคุณผู้หญิง"

คนหาจิ้งหะจะเถียงกลับแต่ไม่ทัน อีกฝ่ายดันพูดจบเสียก่อน หญิงสาวจึงทำได้แค่เฝ้าปากคิดตามวจาเหน็บแนมของคู่กรณี "อะ...ฉัน..."

"อย่าเถียง! แทนคุณทำหน้าที่ใส่คนทำผิดแล้วยังมากล่าวหาเขาหน้าตาเฉย

ชนาพรอ้าปากค้าง ใจอยากจะแย้งปกป้องตัวเองแทบขาดว่าเธอไม่ผิด แต่พอนึกย้อนความทรงจำไปแล้วก็เห็นจะจริงตามที่อีกฝ่ายพูด สถานการณ์เลยกลับตาลปัตร ความผิดทั้งหมดถูกโยนกลับมาที่ตัวต้นเรื่องคือชนาพรอย่างช่วยไม่ได้ เพราะเธอประมาทตอนข้ามถนนจริงอย่างที่คูกรณีกล่าวหา คนเถียงไม่ออกตกอยู่ในสถานะเป็นรอง ความคิดฝ่ายนางมารปะทะฝ่ายนางฟ้า กำลังตีกันอีรุงตุงนัง ให้เลือกระหว่างการสร้างทำเป็นอารมณ์ฉุนเฉียวเพื่อรักษาหน้าที่แตกตั้งเพลิงแล้วต่อไป หรือสงบปากสงบคำและยอมรับความผิดของตนแต่โดยดี

ท้ายที่สุดหญิงสาวจึงเลือกสงบปากสงบคำเสีย คนเราทำผิดแล้วต้องกล้ายอมรับมัน มารดาสอนเธอไว้เสมอ ในเมื่อเธอคือต้นเหตุของปัญหา เพราะประมาทเดินเล่อเอง ฉะนั้นแทนคุณไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบอะไรใดๆ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น

เคลียร์!

"พวกเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดฉันจะจัดการให้"

"ไม่..."

"หยุด! ฉันไม่มีเวลาว่างเกี่ยวกับเธอหรอกนะ ถ้าเธอยังขึ้นเข้าใจอะไรยากเย็นล่ะก็ รถของฉันติดกลิ้งด้านหน้าไว้" แทนคุณวันจิ้งหะก่อนจะเน้นเสียงหนักในประโยคถัดมา "ภาพชัดแจ่มมาก ไปหาตำรวจพร้อมกันได้เลย"

"นายชู้มันหรือ" คำว่า "ไม่เป็นไร" ในตอนแรกถูกกลืนหายเข้าไปในลำคอทันที คนเริ่มมีน้ำไหลสิ่งตาแทบกลนออกมานอกเบ้า

คนสูงเกือบร้อยเก๋าสิบเซนติเมตรขยับกายเข้าใกล้คนป่วยบนเตียงคล้ายกับยื่นข่ม ก่อนจะโน้มใบหน้าลงมาให้ระดับสายตายุ่งพอดีกัน "จู้จู้ ฉันไม่ได้ชู้ รอให้น้ำเกลือหมดก่อน ฉันจะขับรถพาเธอไป..."

"ไปไหน" ชนาพรเสียงแข็ง สู้สายตากับอีกฝ่ายไม่ถอยเช่นกัน

คนเล็กแก้มสู้สายตากลับชั่วคราว ก่อนจะกระตุกคิ้วยียวนคนป่วยไปสองที

"ก็ไปเอารถเธอยังจอดอยู่ไง คิดว่าฉันจะพาไปไหนเธอ"

"นี่นาย!" ชนาพรที่ถูกปั้นหัวจนแทบปริแตกพยายามนับเลขในใจ สะกดอารมณ์ตัวเองเอาไว้ และย้ำกับตนเองไปว่าที่นี่คือโรงพยาบาล เป็นสถานที่ปลอดภัยทางเสียง

"อีจ"

ทว่าพอหันไปเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายที่ถอยห่างไปยืนหัวเราะสะใจอยู่ข้างเตียงเธอแล้ว เลยอดจะเอาคืนหน่อยไม่ได้ ริมฝีปากหยักขยับเป็นคำว่า 'กวน' แบบไร้เสียง ก่อนจะกระตุกอวัยวะที่เรียกว่าเท้าข้างซ้ายได้ผ้าห่มเบาๆ พอให้อีกฝ่ายไม่ต้องตีความหมายให้ยุ่งยาก

"อีจ" ชนาพรแสวงล้อเลียนเสียงหัวเราะของอีกฝ่าย ก่อนจะยักคิ้วสวย ยีวนคืบบ้าง

"ร้ายนักนะ ยายเบ็ดโปร"

เพราะปากที่จืด และการเอาคืนแบบเจ็บแสบทำให้ชนาพรถูกคนตัวสูงเรียกเป็นน้ำยาล้างห้องน้ำยี่ห้อหนึ่งอยู่บ่อยๆ ทว่าเจ้าตัวไม่คิดแะแสะ แสดงออกเพียงยักหัวไหล่นิดหน่อย ปากกระตุกยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะเอนตัวนอนราบลงบนเตียงผู้ป่วยอีกครั้ง

เป็ง! ยกนี้เธอชนะ

ชนาพรก้าวลงจากรถของแทนคุณ เธอกล่าวขอบคุณเขาตามวิถีคนมีมารยาท คงเพราะไม่ได้เจอกันนาน ความสนิทสนมที่มีไม่มากอยู่แล้ว ยิ่งลดลงเข้าไปใหญ่ เขากับเธออยู่ในสถานะแค่คนรู้จัก เธอเป็นเพื่อนของคนที่รักเก่าเขา ส่วนเขาเป็นคนที่รักเก่าของเพื่อนรักเธอ ทำให้ตลอดเส้นทางที่แทนคุณขับรถมาส่ง ต่างฝ่ายต่างนั่งเงียบ เหมือนสองคนไม่รู้จะสนทนาเรื่องอะไรกัน หญิงสาวมีความคิดแหวหนึ่งที่ยากถามสารทุกข์สุกดิบอีกฝ่าย แต่พอมองภายนอกก็เห็นเขาสบายดี คนปากหนักเลยเลือกจะเงียบตามคนขับ

จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทาง ก่อนจะแยกย้ายทางใครทางมัน

ด้านแทนคุณ หลังจากส่งผู้โดยสารถึงจุดหมายแล้ว จังหวะที่เขาเหยียบคันเร่งเดินหน้ารถ มีแวบหนึ่งสายตาเหลือบไปมองกระจกมองข้าง เห็นหญิงสาวที่ตอนแรกทำท่าจะเปิดประตูรถของเธอเอี้ยวตัวกลับมาขมวดมุ่นมองตามท้ายรถของเขากระทั่งหลุดจากครรลองสายตาของกันและกัน ซึ่งจากมุมที่ชายหนุ่มมองกลับไป เจ้าตัวเห็นไม่ชัดว่าสายตาของเธอสื่ออะไรอยู่ กำลังอวยพรหรือสาปส่งเขาไม่แน่ใจ จึงได้แต่คิดว่าทำไมเธอถึงยังไม่เข้าไปนั่งในรถของตัวเองเสียที ทว่าหากตาคนขับไม่ได้ผาด เขาเห็นฝ่ามือขาวโปกไปมา คล้ายกำลังบอกกล่าวอยู่ไกลๆ ทำให้แทนคุณรู้สึกเหมือนว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะยื่นส่งรถของเขาให้เดินทางจากไปโดยสวัสดิภาพ

ฟอร์จูนเนอร์สีบรอนซ์เทาเคลื่อนตัวมาจอดที่หน้าประตูรั้วขนาดใหญ่ประดับด้วยลวดลายเหล็กดัดละเอียดประณีตแสนคunningตา ชนาพรมาเยือนคฤหาสน์ปรกรณ์เกียรติบ่อยครั้ง นับตั้งแต่เพื่อนสนิทที่สุดในชีวิตอย่างภาพฟ้าแต่งงานกับเทพบุตร ปรกรณ์เกียรติ* ผู้ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทแฟตบอมม์ (Fat Bomb) มหาเศรษฐีติดอันดับเอเชีย

หญิงสาวเดินตามหลังเมตสาวของคฤหาสน์ผ่านโถงกว้าง เลี้ยวขวาเข้ามาในห้องรับแขก โดยมีภาพฟ้านายหญิงของที่นี่นั่งคอยอยู่ ทว่าเธอกลับพบกับบุคลิกปริศนาที่ทำให้หน้าสวยเหวอ ปากฉาบลิปสีส้มอิฐอ้าพะงาบๆ ก่อนจะเปล่งเสียงกรีดกรีดกร๊าดลั่นด้วยความดีใจระคนแปลกใจถึงที่สุด

"กรี๊ด! ตาต้า แกมายังไงวะเนี่ย!"

ภาพฟ้ากับเรมีตาที่ท่ายอกกับกิริยาของชนาพรเอาไว้ว่วงหน้าหันมองกันแล้วหัวเราะคิกคัก ทำเอาคนมาใหม่ยืนงงเป็นไก่ตาแตก

"แกไม่เปลี่ยนไปเลยนะยายเบ็ด"

* ติดตามความรักของ 'เทพบุตร' และ 'ภาพฟ้า' ได้ในเรื่อง 'สะตุครักร้อยโล'

เรมิตา โชควาริน หรือตาต้า สาวสมาร์ต ฉลาดรอบรู้ และวางตัวดี ครอบครัวยุคใหม่ของหล่อนทำธุรกิจออร์แกนิกฟาร์มอยู่จังหวัดเชียงใหม่ และเป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของชานาพรกับภาพฟ้า แม้ว่าหล่อนจะเรียนคนละคณะกับสองสาว แต่บังเอิญได้ทำความรู้จักกันที่ชมรมโรตาแครทท์ และเพราะไปออกค่ายอาสาด้วยกันบ่อยๆ ทำให้สามคนสนิทสนมกันจนกลายเป็นแก๊งหญิงเหล็ก พอถึงเวลาที่ทุกคนเรียนจบจึงทำให้ห่างหายไป โดยเรมิตาต้องกลับมาศึกษาธุรกิจที่บ้านอยู่สองปี ก่อนจะสอบชิงทุนไปเรียนต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา

"หมายถึงหน้าตาใช่ปะ"

"ทั้งหน้าตาและนิสัย สองอย่างแหละยะ"

ชานาพรมีคำชมจนเหงือกบาน ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาตัวที่ยังว่างอยู่ในจังหวะที่หญิงสาวโน้มกายไปข้างหน้าเพื่อวางกระเป๋าบอยแบนด์ใต้กลาง ทำให้เรมิตาที่นั่งอยู่บนโซฟาฝั่งตรงข้ามเห็นความเปลี่ยนแปลงบางอย่างในตัวเพื่อนคนนี้นั้นต้องเอ่ยทัก

"Oh my god! ผิวหน้าแก่ละเอียตมากเลยเบ็ด มีเคล็ดลับอะไรบอกเพื่อนมาเดี๋ยวนี" เรมิตาตาโต ถามอย่างตื่นเต้น เพราะนับนิ้วอีกสี่ปี อายุของหล่อนจะขึ้นเลขสามอยู่แล้ว ฉะนั้นการดูแลผิวพรรณให้เต่งตึงไว้ร้อยแต่เนิ่นๆ จึงเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย

คนมีเคล็ดลับความงามยืมกรีม เอี้ยวตัวเอื้อมมือไปรับแก้วน้ำจากเมดมาถือไว้ รอจนกระทั่งสาวในชุดยูนิฟอร์มเดินจากไปแล้ว หญิงสาวจึงยอมตอบคำถามเพื่อน

"เคล็ดลับก็คือ...ลงสกินแคร์สิบสองชั้นตอนก่อนนอนทุกคืน" พูดจบก็วางมาด ยกแก้วในมือขึ้นจิบน้ำเบาๆ

"หา!" เรมิตาได้ฟังถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนจะร้องอ้อในวินาทีถัดมา "สิบสองชั้นตอนแบบสาวเกาหลีใช่ใหม ฉันเคยได้ยินอยู่"

ชานาพรพยักหน้าหน่อยๆ ก่อนจะยื่นหลักฐานให้เพื่อนเห็นชัดๆ ว่าผิวของตัวเองตั้งเปรี๊ยะยิ่งกว่าเด็กอายุสิบแปดด้วยความภาคภูมิใจ "อ้ออ้อ เนียนกริบเลยใช้มั้ย"

เรมีตาใช้สายตาสำรวจผิวหน้าเพื่อนสาวทุกอณูรูขุมขนอีกครั้งแล้วลงความเห็น "เออ ผิวฉ่ำเวอร์ สงสัยฉันต้องไปหาซื้อผลิตภัณฑ์บ้างแล้ว"

"ไร้อิฐตาต้า แกอย่าไปเชื่อมันมากนักเลย" ภาพฟ้าที่นั่งฟังอยู่ด้วยสายหัวอ่อนใจใส่ชานาพรที่บอกเคล็ดลับเพื่อนอีกคนไม่หมดเปลือก "มันไปทำรีตเมนต์หน้าที่คลินิกทุกอาทิตย์ มาถามฉันนี่มา"

"แน่ะ! ก็แหออไ้เบ็ด" เรมีตาแห่ ทำเอาคนถูกกระซอกหน้ากากแมลงไม้ ออกวางแก้วน้ำในมือลงบนโต๊ะกลางทันที

"ฟ้า! ไอ้เพื่อนทรยศ" ชานาพรซึ่งตาใส่เพื่อนรักที่กลายเป็นเพื่อนร้าย เผาเธอเสียใหม่เกรียม ทว่าขณะที่เจ้าของหัวข้อสนทนางอนตื๊บบอง เพื่อนอีกสองคนกลับนั่งหัวเราะที่องคืดท้องแข็งไม่หยุด แต่แทนที่เธอจะโกรธ กลับกลายเป็นความมู๋มู๋คิดถึงอย่างประหลาด เหมือนได้นั่งไทม์แมชชีนย้อนไปสมัยเรียนอีกครั้ง พบเพื่อนเก่า บรรยากาศเก่าๆ ก็พัดหวนกลับมาให้คิดถึง

คนรู้ตัวว่าทำพลาดไปแล้วรีบง้อจนโดยการกุมมือตัวเองไว้ระดับอก พลังกะพริบตาปริบๆ ให้อุ่นาสงสาร "ช้าน้อยขอประทานอภัยที่เผาแมงนางแรงไปพะยะค่ะ"

"รอลงอาญา" ตัดสินจบชานาพรก็แสร้งเซิดหน้าใส่แล้วหันมาถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเรมีตาต่อ "ฉันได้ข่าวว่าแกได้ทุนไปเรียนต่อโทที่อเมริกา เรียนจบแล้วหรือ"

"เรียนจบได้สักพักแล้วละ กะว่าจะกลับมาช่วยขยายธุรกิจทางบ้าน แล้วนี่แกรู้ข่าวของฉันมาจากไหนอะ ฉันจำได้ว่าตัวเองลบเฟซบุ๊กทิ้งไปนานแล้วนะ"

"แต่บิดามารดาแก่ไม่ได้ลบด้วยนิ" ชนาพรยิ้มพราวราวกับผู้ชนะ ก่อนจะยิงคำถามต่อ "เออ แล้วนี่สองคนไปเจอกันได้อย่างไร ฉันคิดว่าแหกหายสาบสูญไปจากเผ่าพันธุ์มนุษย์แล้วนะตาต้า เพชฌึกไม่มี โทรหาไม่รับ ทักไลน์ไม่ตอบ ทำตัวลึกลับเหมือนหนีนี้นี่"

"หนีนี้นี้กับผีนะสิ ฉันทำโทรศัพท์หายหลังจากเหยียบแผ่นดินอเมริกาได้แค่สามวัน เลยต้องซื้อโทรศัพท์ใหม่ เปลี่ยนเบอร์ใหม่ โหลดแอปฯ ลงเครื่องใหม่หมด โทษทีวะ ที่ขาดการติดต่อกับพวกแกไปเลย ส่วนเรื่องเจอกันได้อย่างไร ให้ฟ้าเป็นคนเล่าแล้วกัน นางอยากเล่าที่เอง"

เรมิตาส่งไม้ต่อให้ภาพฟ้าที่นั่งฟังหล่อนสารยายอยู่เงิบๆ ได้มีบทพูดบ้าง

"อ้อคือจี้ เมื่อวานฉันไปรับคุณเทพที่สนามบินตามปกติ ส่วนตาต้าก็ลงมาทำธุระที่กรุงเทพฯ พอดี เลยบังเอิญได้เจอกันเข้า กร๊อตดีใจสุวรรณภูมิแทบแตก แล้วแกคิดหน้าสามีนั่นตอนแหวออกใส่ปะเบ็ด อย่างฮา ฮ่าๆ" แกล้งไขจบ คนเล่าก็หันไปหัวเราะเอิ๊กอ้ากกับเรมิตา ในขณะที่ชนาพรฟังแล้วคิดภาพตามเลยอดขำกับก้อนเมฆจินตนาการบนหัวตัวเองไม่ได้

"ฉันว่านะ คุณเทพต้องแอบคิดในใจบ้างแหละว่าแกเจอเพื่อนดีใจยิ่งกว่าเจอผัวอีก วังวาร..."

"เหมือนตาเห็น" เรมิตาเอ่ยเสริมขณะหัวเราะหัวให้ไปด้วย

ชนาพรแสวงทำหน้าที่นางงามสามีนี้อันรักจับใจ ก่อนจะหันมาชวนเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนานคุยต่อ "อ้าว จี้แสดงว่าเดี่ยวแกก็ต้องกลับเชียงใหม่แล้วใช่ปะ"

"เรียกว่าไปๆ มาๆ กรุงเทพฯ กับเชียงใหม่ดีกว่า ช่วงนี้นั่นกำลังยุ่งเรื่องเปิดร้านอาหารสำหรับคนรักสุขภาพอยู่ เป็นโปรเจกต์ต่อยอดผลผลิตจากฟาร์มที่บ้านนะ"

"เฮ้ย! ความคิดดีนะ" ชนาพรกล่าวชื่นชม ปรกาศตาพราวระยับยามฟัง

เรมิตาเล่าถึงแพลนที่วางไว้

ในขณะที่พวกมันภาพฟ้าที่นั่งฟังอยู่ด้วยก็พยักหน้าเห็นดีเห็นงามไปกับคำชมของชนาพร "ฉันก็ว่าดีนะ นับวันเทรนด์คนรักสุขภาพยิ่งมาแรง กำลังฮอตฮิตไปทั่วโลก น่าสนใจ"

"ใช่ ฉันอ่านรีเสิร์ชขึ้นมา ในอดีตคนอาจนิยมทานอาหารจำพวก Junk food แต่เทรนด์อาหารในปัจจุบันเปลี่ยนไปแล้ว ผู้คนเริ่มปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ชีวิต หันมาใส่ใจกับสุขภาพกันมากขึ้น ดูแลตัวเองด้วยการออกกำลังกาย เลือกบริโภคอาหารและเครื่องดื่มที่เป็นประโยชน์ ฉันเห็นโอกาสต่อยอดในอนาคต เลยเลือกทำร้านอาหารออร์แกนิกส่งตรงจากฟาร์มตัวเอง มั่นใจได้ว่าผักที่เป็นวัตถุดิบหลักของร้านสดใหม่ สะอาด และปลอดภัยไร้พิษแน่นอน"

ระหว่างที่เรมิตาร่ายยาวเหยียด ชนาพรกับภาพฟ้าเลือกที่จะนั่งเงียบแล้วตั้งใจฟังกลางคิดตามไปด้วยตลอด หันไปที่เสียงส่ายของเพื่อนหยุดลงสองสาวที่คอยจ้องหวั่น้อยมานานแล้วจึงพูดโพล่งออกมาประโยคเดียวกันอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ได้นัดหมาย

"ตาต้า! แกมีหุ้นส่วนรึยัง"

เรมิตาแสดงสีหน้าตกใจเล็กน้อย มองชนาพรกับภาพฟ้าสลับกันไปมา "พวกแกสองคนนี่ใจตรงกันตั้งแต่สมัยเรียนไม่เปลี่ยนแปลงนะยะ ยังหรือก ฉันยังไม่มีส่วน แต่ถ้าแกสองคนสนใจร่วมลงทุนด้วย ฟรุ้งนี่จะเอาแผนธุรกิจมาขายให้ฟัง"

ชนาพรกับภาพฟ้าพยักหน้ารับ เพราะรู้มานานแล้วว่าเรมิตาเป็นคนเก่ง มีไอคิวและอีคิวสูงมาแต่ไหนแต่ไร สมัยยังเรียนอยู่สองสาวยังเคยคุยกันเลยว่าในอนาคตถ้าเรมิตาคิดจะทำกิจการอะไรสักอย่าง ก็จะขออาศัยมันสมองเพื่อนร่วมลงทุนด้วย แต่ต่อให้พวกเธอจะไม่เก่งกาจทางโลกธุรกิจเท่ากับเรมิตา แต่ก็มีแรงกาย กำลังทรัพย์ และไอเดียจากประสบการณ์จริงที่ตระเวนกินร้านอาหาร

แนวสุขภาพมาแล้วนับไม่ถ้วน ด้วยเหตุผลทั้งหมดทั้งมวลจึงทำให้ชานพร์กับภาพฟ้าตัดสินใจร่วมลงทุนกับเพื่อนคนนี้รวดเร็วแบบไม่ต้องคิด

สามสาวอยู่พูดคุยกันต่ออีกสักพักใหญ่ ก่อนเจ้าบ้านจะเดินมาส่งแขกที่รถของแต่ละคน ชานพร์กับภาพฟ้ายืนโบกมือบ๊ายบายส่งรถเรมิตาก่อน รอจนยานพาหนะของเพื่อนเคลื่อนตัวออกไปจากคฤหาสน์ นายหญิงปรภรณ์เกียรติจึงหมุนตัวกลับมามีอีกฝั่งเพื่อส่งชานพร์เข้ารถไปอีกคน ก่อนจะฉุนฉุนได้ว่าพวกเธอลืมนเรื่องสำคัญบางอย่างไปเสียสนิทใจ

"เออเบ็ด ไหนแก้วว่ามีธุระจะคุยกับฉันไง"

"เกือบลืมนไปเลยไหมล่ะ" ชานพร์แสดงสีหน้าตกใจอย่างไม่ปกปิด ก่อนจะรีบเปิดกระเป๋าถือ ล้วงมือไปค้นหาของบางอย่างด้านในแล้วยื่นการ์ดงานแต่งให้กับเพื่อนรัก "ฝากเชิญคุณเทพด้วยนะ"

ภาพฟ้ารับไปและเปิดซองสีชมพูหวานออก แล้วหยิบกระดาษคราฟต์ด้านในขึ้นมาอ่านรายละเอียดคร่าวๆ ก่อนจะยิ้มยิ้มยินดีพลางพยักหน้าตกลง

บทที่ 2

อดีตรักสุดฮิต

เช้าวันจันทร์ของสัปดาห์ต่อมา เรมิตาบอกสองสาวหุ้นส่วนว่าหล่อนหาทำเลทองสำหรับเปิดไฮเฮลตี้ (Hi Healthy) ร้านอาหารออร์แกนิกของทั้งสามคนได้เรียบร้อยแล้ว เป็นคอมมิวนิตี้ออลล์ย่านออฟฟิศคนกรุง อยู่ใกล้รถไฟฟ้า เดินทางสะดวก แถมยังมีสถานออกกำลังกายชื่อดังแห่งยุคอยู่บนชั้นสองของตึกเดียวกัน ซึ่งส่งผลดีต่อร้านของพวกเธอ เพราะเหล่าคนดูแลสุขภาพคือกลุ่มเป้าหมายหลักในแผนธุรกิจ ข้าโชคดีคุณสอง เนื่องจากได้ค่าเช่าพื้นที่ต่ำกว่าราคาตลาดเพราะเจ้าของสถานที่เป็นเพื่อนสนิทกับมารดาของหล่อน

ขณะที่ใส่ตลับฟังรายละเอียดเงื่อนไขสัญญาเช่าจากเรมิตาราวๆ ทว่าในสมองและหัวใจของชนาพรกลับบังเกิดความว่าุ่นงันไม่มีสมาธิตลอดการเดินทางมายังสถานที่จริง และทันทีที่เห็นตึกดังกล่าว ดวงตาสินีลถึงกับฉวยแววตื่นตระหนก ก่อนจะหันไปสบตากับภาพฟ้าที่นั่งอยู่ข้างกัน

"ฉันให้คนไปเช็คมาแล้ว เฮลตี้เรียลเป็นฟิตเนสที่กระแสดีในโลกออนไลน์มากเลยนะ ถ้าสมมติอนาคตได้จับมือทำธุรกิจร่วมกัน บอกเลยจะว่าไฮเฮลตี้ของพวกเราปังแน่!" คนมองการณ์ไกลพูดจบแล้วถึงสังเกตเห็นความผิดปกติของเพื่อนอีกสองคนได้ "เฮ้ย! เป็นไรกัน"

"เปล่า!!!!" สองสาวมีพิรุณปฏิเสธโพล่งโดยพร้อมเพรียง คนหนึ่งสายหัว
 พับพับ ส่วนอีกคนโบกมือเป็นพัลวัน

โกหก เรมิตาทันได้แค่คิดในใจ เพราะรถตู้คันหรูของคฤหาสน์ปกครองเกียรติ
 หยุดล้อตรงหน้าสถานที่ที่จะเช่าเรียบริ่บร้อยแล้ว ประจวบกับจวนใกล้เวลานัดหมาย
 กับเจ้าของพื้นที่พอดี หล่อนเลยหยุดคาดคั้นเพื่อนต่อ ได้แต่เก็บความสงสัย
 เอาไว้จนลืมไปในที่สุด

หลังจากเจรจาทกลงเซ็นสัญญาเช่าเรียบริ่บร้อย ชนาพรขอตัวเข้าห้องน้ำ
 ก่อน ในขณะที่เรมิตากับภาพฟ้าแยกกลับไปโปรยที่รถตู้ หลังทำธุระส่วนตัว
 เสรีจสรพร ระหว่างเดินกลับไปหาเพื่อนสองคนที่รถ กลิ่นหอมจากเครื่องดื่ม
 กระตุ้นสมองชวนให้ทาสกาแพ้อย่างเธอสะดุด จึงกวาดสายตามองหาต้นตอ
 จนเจอร้านกาแฟน่านั่งอยู่ตรงหัวมุมบันไดเลื่อน

มือบางผลักประตูเข้าไปในร้านเครื่องดื่ม ภายในตกแต่งสไตล์
 สแกนดิเนเวียน เน้นใช้สีขาวให้ลูกค้าเห็นแล้วละมุนตา ได้กลิ่นหอมกรุ่นจาก
 การคั่วเมล็ดกาแฟสดลอยฟุ้งแตะจมูก บรรยากาสดังาม รสชาติกาแฟมีรางวัล
 การันตี แกมบาร์ิสต์ทำงานดีเลยทีเดียว เรียกว่าครบถ้วนทุกองค์ประกอบ
 ร้านกาแฟในอุดมคติจริงๆเชียว ชนาพรชื่นชมการเก็บรายละเอียดของเจ้าของร้าน
 อยู่ในใจ

"แบล็กคอฟฟี่อันนี้แก้วหนึ่งค่ะ" พุดพลาบชูนิ้วบอกจำนวนคนรับออเดอร์

หลังจากชำระค่าเครื่องดื่มและได้รับเงินทอนมา ชนาพรจึงถอยจาก
 เคาน์เตอร์แคชเชียร์เพื่อให้ลูกค้าคนอื่นจ่ายเงินต่อ ทว่าในจังหวะหมุนตัว
 เตรียมไปนั่งรอรับกาแฟก็ชนเข้ากับร่างหนาของใครคนหนึ่งเข้า

"อู๊ย! ขอโทษค่ะ"

"..."

...ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก เพราะความเงียบ
 ทำให้เธอคิดว่าอีกฝ่ายคงโกรธมาก คนกำลังยึดเงินทอนใส่กระเป๋าสตางค์เลย

รีบเงยหน้าขึ้นเพื่อขอโทษอีกรอบ

"..."

"..."

"พี่ภูมิน..."

ภาพความทรงจำในอดีตสมัยตอนเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งย้อนกลับเข้ามาในหัว ภูมิน หม่อมหล่อมาดเซอร์ รุ่นพี่คณะสาขาวิชาการโฆษณา ชนาพร จำได้จริงๆ ว่าแอบปิ้งเขาในงานรับน้อง จังหวะตกหลุมรักเกิดตอนที่หม่อมรุ่นพี่ติดกีตาร์ร้องเพลงอยู่บนเวที หลังจากนั้นไปอีกหนึ่งปีเรมีตาได้รู้จักกับเพื่อนในแก๊งของภูมิน เพื่อนคนนั้นเลยอาสาเป็นแม่สื่อแม่ชักให้ จนเจอกับเขาคบกันเป็นแฟนอยู่ช่วงหนึ่ง แต่แล้วความติสต์แตกของอีกฝ่ายก็ทำให้ทั้งคู่เลิกรักกันไป

"อ้าว น้องเบ็ด" เขาทักทายเธอด้วยรอยยิ้มดีใจ รอยยิ้มนั้นดูไม่เปลี่ยนไปเลย "สบายดีไหมเรา"

ชนาพรแยมยิ้มตอบ "สบายดีค่ะ โห...ไม่ได้เจอพี่ภูนานมากเลย สบายดีนะคะ?"

"พี่สบายดี แล้วนี่น้องเบ็ดมาทำอะไรที่นี้เหรอครับ"

"อ้อ พอดีเบ็ดมาคุยธุระค่ะ แล้วพี่ภูล่ะคะมาทำอะไรแถวนี้"

"พี่วะมาหลุกค้าณะ แต่เมื่อคืนนอนน้อยไปหน่อยเลยมาหากาแฟดื่ม ฝุ้งันได้คุยกับลูกค้าเป็นภาษามนุษย์ต่างดาวแน่ๆ" พุดจบก็ขำนำร่องให้คู่สนทนาขำตาม

"แบล็กคือพี่ฮันนี่ได้แล้วละ"

เสียงใสจากพนักงานในร้านดึงความสนใจของชนาพรไปจากภูมิน เธอหันหลังเดินไปหยิบแก้วกาแฟพลาสติกที่ทำจากพืช และไม่ลืมกล่าวคำขอบคุณ

"เบ็ดต้องขอตัวก่อนนะคะพี่ภู ดีใจที่ได้เจอกันนะคะ"

"อืม ยินดีที่ได้เจอกัน" ภูมินพยักหน้าพลางยิ้มตอบเธอมา "เออ เดียวก่อนน้องเบ็ด!"

เสียงเรียกจากทางด้านหลังทำให้คนที่เตรียมผลักประตูออกไปนอกร้าน หันกลับไป

"พี่ขอไลน์เราไว้หน่อยได้ไหม"

หลังแยกจากภูมินแล้ว คนรีบร้อนจึงจำอ้าวไปยังลานจอดรถทันที เนื่องจากถูกเพื่อนสาวทั้งสองโทรตามไม่หยุด เลยไม่ทันระมัดระวังชนเข้ากับรางสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งเข้า เป็นเหตุให้ก้าแพในแก้วที่ถืออยู่กระฉอกใส่เสื้ออีกฝ่ายและเป็นวงกว้าง ริมฝีปากสีส้มอิฐถึงกับเปิดอ้าค้าง มองสำรวจรอบสปรกสีน้ำตาลบนเชิ้ตสีขาวสะอาดด้วยแววตาตื่นตระหนก

"Oops! ขอโทษค่ะ ขอโทษนะคะ" มือสวยยกให้วูปลกๆ ก่อนจะเงยหน้ามาเห็นว่าใครคือคู่กรณีของตัวเองเต็มตา "ฉันไม่ได้ตั้งใจ... นาย!"

แทนคุณหลุดคำสบถออกมาอย่างห้วนเสียงเมื่อเห็นเสื้อตัวเก่งของเขา มีรอยเปื้อน ยิ่งพอรู้ว่าคนนิสัยซุ่มซำมไม่ใช่ใครอื่นไกล ไฟโทสะก็แทบจะพวยพุ่งออกมาจากกลางกะโหลกเสียให้ได้ ทำไมหนอทำไม เจอเจ้าหล่อนที่ไรเขาถึงช่วยทุกที

"ยายเบ็ด! เธออีกแล้วเหรออ" แทนคุณซักสีหน้าใส่อีกฝ่าย

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ" ชนาพรยอมรับผิดอย่างไม่ซัดขึ้น และพร้อมจะชดใช้ค่าเสียหายให้คู่กรณีเต็มอัตรา แต่พอเห็นคนตัวสูงทำหน้ายักษ์ใส่ เธอเลยนึกห่มั่นไส้กลอกตามองบนกลับบ้าง บัดใจ! แค่อเสื้อเชิ้ตสีขาวมันจะราคาเท่าไรหรืกันเชียว "นายจะให้ฉันชดใช้ค่าเสียหายเท่าไรก็ว่ามา ฉันกำลังรีบ"

"สามหมื่นสิ"

"สามหมื่นสิ!" ชนาพรตกใจเบิกตาโตเท่าเขนกระจอกเทศพลาทอนราคา ที่เธอได้ยินอีกครั้ง "จะบ้าเหรออ แค่อเสื้อเชิ้ตสีขาวธรรมดาเนี่ยนะ"

"Balenciaga รุ่น double-faced cotton shirt สีขาวไซส์สี่สิบสี่" แทนคุณเอ่ยเสียงเรียบ ไม่คิดสนใจอาการตื่นตระหนกของหญิงสาวตรงหน้าเขาเลย

“เธอหยุดความคิดที่ว่าฉันจะตัดสินใจใหม่ไม่ได้เลย เพราะฉันไม่มีวันเปลี่ยนใจ
เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เธอเห็นเองว่าฉันเปลี่ยนไปแล้วเปิด”

แทนคุณหันมาประสานสายตากับผู้หญิงที่กำลังจุ่มกล้องของเขาอยู่

“ฉันจะมองแค่เธอคนเดียว”

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าต่อไปนี่ถ้าไม่นับรวมแม่ เธอจะเป็นผู้หญิงคนเดียวที่อยู่ในสายตาฉัน”

“แต่นายไม่ได้รักฉัน”

“ทำให้ฉันรักเธอสิ”

แม้รู้ว่าเรื่องระหว่างเธอกับเขาไม่มีทางเป็นไปได้

แต่หลายปีที่ผ่านมา ‘ชนาพร จรัสกุล’ ก็ยังคงปล่อยให้เพลย์บอยตัวพ่อ

อย่าง ‘แทนคุณ พรหมพริยะ’ เข้ามานั่งเล่นอยู่ในหัวใจโดยที่อีกฝ่ายไม่เคยรู้ตัว

แทนคุณหนุ่มยังทำให้ใจสาวสวยอย่างเธอเจ็บด้วยการไปคบหากับเพื่อนสนิทของเธออีกต่างหาก

จวบจนทั้งคู่เลิกกันไป เขาก็ยังคงไม่เคยระแคะระคายว่า ‘ยายเปิดโปง’ ที่จ้องหาเรื่องก่อกวนเขาตลอดนั้น
มีเขาเป็นหนึ่งในใจเสมอมา...

ตกอยู่ในสถานะแอบรักมาถึงสี่ปี อยู่ดีๆ ตามเทพก็ชื่อว่า ‘เครื่องดื่มแอลกอฮอล์’ ก็เพลงศร

ทำเอาชีวิตของสาววัยยี่สิบหกพลิกผันครั้งใหญ่

กว่าคนอย่างชนาพรนะหรือจะไปเรียกร้องให้เขารับผิดชอบอะไร

หากอีกฝ่ายไม่ได้รัก ไม่ได้ยินยอม เธอมีศักดิ์ศรีพอที่จะไม่ไปบังคับฝืนใจใครแน่นอน!

ชวนคุณมา
จุ่มหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE

ดูแลทุกท่านด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2770-7

9 786160 627707

ราคา 299 บาท